

Sở Khanh

Nhóm bạn chúng tôi thường hay gặp nhau để ăn nhậu mỗi tháng một lần vào tối thứ sáu, tuần lễ cuối mỗi tháng. Kỳ vừa rồi đặc biệt vì có anh bạn quý tử tiểu bang khác đến tham dự. Anh này có biệt hiệu siêu đẳng là Tán Vương! Được bạn bè tặng cho danh hiệu này vì chàng có tài tán gái loại bậc nhất trên đời. Nghe kể lại, vừa chân ướt chân ráo từ Việt Nam được bảo lãnh sang, chàng đã tán được ngay một góa phụ đa tình, đa tiền, hiện đã sang tên cho chàng căn nhà nửa triệu đô la ở Quận Cam. Rồi mới đây lại được tin một à múi sồn sồn vừa ly dị tên chồng Tàu Hồng Kông, được chia của cho mấy khu phố shopping trên đường Bolsa, đã giao ngay một khu cho Tán Vương quản trị! Thế là Tán Vương cơm no ấm cật, thừa tiền thừa bạc, đi ngao du giang hồ khắp chốn, tìm gặp lại bạn xưa, trước là nối lại tình bạn thăm thiết, sau là khoe tài cho bạn bè lác mắt! Rằng mình sang Mỹ chậm, nhưng có thua gì ai!

Bạn bè gặp nhau tay bắt mặt mừng. Nhưng chỉ có anh bạn biệt hiệu Sở Khanh không nói lấy nửa câu, chỉ tì tì uống rượu. Tán Vương vừa kể thành tích, vừa liếc mắt nhìn bạn Sở Khanh, không thấy họ Sở hưởng ứng gì, chỉ cười nhạt, mặt khinh khinh. Không chịu nổi nữa, Tán Vương gậy:

Ê! Sở Khanh! Tao ở tận Cali nhưng nghe tiếng mày

sợ vợ có một không hai, không thua gì thằng Casanova. Sao kỳ vậy mày! Biệt hiệu mày là Sở Khanh mà lại sợ vợ thì còn thể thống gì nữa. Đổi tên khác đi mày! Chúng mày đồng ý không?

Cả bọn nhao nhao tán đồng. Thấy có mồi bắt hòa tôi can gián:

Chú Tán Vương nói nghe cũng có lý. Nhưng biệt hiệu của chú họ Sở cao quý lắm! Không phải một chốc mà bỏ được! Bây giờ như thế này: Chú họ Sở hãy kể mọi người nghe sự tích của biệt hiệu chú và chú giảng cho Tán Vương và mọi người nghe về sự đáng quý của danh hiệu Sở Khanh. Rồi đàn anh này sẽ quyết định cho chú giữ tên hay không!

Sở Khanh nhìn Tán Vương cười ruồi:

Vánh tai lên mà nghe. Rồi chịu khó học hỏi thêm nghe mày!

Đàn ông trên cõi đời này được chia làm ba loại: Có những người được sinh ra để đàn bà yêu. Có người không có effect gì với đàn bà cả, họ chẳng yêu cũng chẳng ghét, đứng đứng vô tình coi anh như một cục đá nằm lẩn lóc ngoài đường. Loại người thứ ba là những người đàn ông bị đàn bà họ hận. Hận đến xương đến tủy, nhưng gặp những người đàn ông này là đàn bà cứ sấn lẩn vào, xua không đi, đẩy cũng không nhả, bám vào cho chặt để rồi sau này chửi rủa ầm lên, hận tình chồng chất, tưởng như có thể lấy dao băm vằm ra

mà làm hamburger được. Nhưng hận thì hận, chỉ cần nói ngọt một vài câu, cười nhẹ một đường là lại đầu vào đây, lại cứ bám víu lấy cho chặt, rồi lại hận, lại nguyên, lại thề thốt không bao giờ để bị gạt nữa!

Ba loại đàn ông như trên, trời đã phân định rõ ràng lắm. Phần lớn đàn ông trên cõi đời này đều thuộc loại thứ nhì, loại không có effect gì cả, anh chỉ là người giữ nhiệm vụ truyền giống cho nhân loại thôi, không hơn không kém, đừng có lộn xộn. Loại đầu, loại được đàn bà yêu, ít hơn, những anh này sinh ra đời dưới một ngôi sao tốt, được trời ưu đãi, những loại như Don Juan, Casanova, không nên bàn đến, nói đến nhiều, mấy anh này càng lên mặt nghe khó chịu lắm!

Loại thứ ba là loại ít nhất, để gì được đàn bà họ hận. Phải như thế nào họ mới hận mình chứ. Loại này thuộc loại đặc biệt, hiếm có, phải nhiều điều kiện lắm mới được như vậy. Thuở họ Sở này còn nhỏ, ở vùng cao nguyên Lâm Đồng, một hôm vào rừng chơi, gặp một vị thần có cánh, mặt như đứa con nít hiện ra, tay cầm cây cung có gương mũi tên hình quả tim, trông đúng là thần Cupid. Cupid hỏi họ Sở sau này lớn lên về đường tình ái muốn trở thành loại nào. Loại được đàn bà yêu thì không được vì phúc đức ông bà để lại còn kém lắm, chỉ chọn được một trong hai loại kia. Nếu không muốn khổ thì

Sở Khanh

chọn loại thứ nhì. Họ Sở này tuy còn nhỏ nhưng đã ngon lành rồi, hận thì cho hận, đời nào họ Sở này chịu theo cảnh tầm thường. Thần Cupid bắn ngay mũi tên có đầu quả tim đen vào họ Sở, thế là từ đó họ Sở tôi trở thành mối hận tình lưu động cho quý cô, quý bà.

Kể lể như thế để quý bạn thấy rằng họ Sở này có phải là người không ra gì đâu. Chẳng qua chỉ là số mệnh đã an bài, Cupid bắn vào tim thì phải chịu thôi! Mà chuyện gieo sầu gieo hận cũng là do quý bà muốn vậy đấy chứ. Trên thế gian này chán vạn gì người, tại sao chọn ai không chọn, lại chọn họ Sở này mà dính vào. Dính cho lắm rồi kêu hận. Muốn thú đau thương thì được đau thương, còn kêu ca nỗi gì nữa bây giờ.

Các bạn nghĩ thử lại coi! Đàn bà bị gạt là do tiềm thức của họ xui khiến, cứ phải kiểm cho bằng được người gạt mình mới nghe. Khi nào chưa bị gạt thì ăn không ngon, ngủ không yên. tóm lại là mọi sự tại quý vị đàn bà hết. Họ Sở này chỉ là một công cụ cho quý vị tự dẫn dắt, tự làm khổ mình thôi!

Thực sự họ Sở này cảm thấy mình có công rất nhiều với quý bà, quý cô. Gạt thì có gạt, nhưng họ Sở này vốn là người chí tình, thường vẫn theo dõi các em, mong cho các em được khấm khá, được hạnh phúc. Mà quá thật, các em có hận họ Sở cũng chỉ là một thời gian

ngắn, rồi mọi sự cũng nguôi ngoa, các em đầu vào đấy, yên bề gia thất, lại có mối hạnh phúc ấm êm hơn chán vạn người khác. Các em bề bàng duyên kiếp rồi mới thấm thía sự đời, thấy rằng mọi sự tuy vậy mà không phải vậy, anh chàng cù lằn đeo kính cận dày cộm ở xế nhà coi vậy mà cũng được. Không bảnh trai như họ Sở này, ăn nói ấp a ấp úng, nhảy đầm không biết, ca hát vẽ vờ cũng không, nhưng học hành chắc chắn có tương lai.

Thế là các em lên xe bông với chàng Cù Lằn, yên sĩ phi lý thuận với cuộc đời. xây dựng hạnh phúc bên anh chồng chăm chỉ với dăm bảy chú cù lằn con. Đời em như vậy là nhất rồi, không tiếc nuôi vợ vẫn, không mơ màng những chuyện: "Giá mà mình lấy anh...nhì". Có phải là nhờ họ Sở này mà các em mới nhận ra chân lý, mới thấy rằng hạnh phúc là ở nơi ông Cù Lằn Lửa, chứ có đèo bông mà làm chi. Đàn bà họ như vậy, phải bị gạt, bị hận tình mới sáng mắt ra. Làm sao được! Trời sinh họ tầm tối như vậy thì phải có họ Sở này trị liệu mới xong được!

Những loại người như Don Juan, Casanova, đẹp trai, khéo nói, bay bướm, tài hoa, được các em yêu, em mê, nhưng thực sự là làm hại các em nhiều lắm. Các em không hận những anh chàng này như hận họ Sở khi đường ai nấy đi, lại còn yêu thương vợ vẫn, dây nợ lòng

thông. Chồng con đùm đẽ rồi mà cứ nhớ với thương, viết lách, làm thơ, ca hát lại cứ mang hình ảnh chàng vào, bảo sao chồng nó không giận, không tấn cho kịch liệt sao được. Thế nên những anh được các em yêu, các em mê, các em không hận, thực sự là ác, là hại đời các em. Còn như họ Sở đây, làm cho các em hận là để phước cho các em nhiều lắm. Không có những người như họ Sở này, làm sao mấy em chịu yên vui với chồng, đẽ ra sòn sòn để cho nhân loại này càng ngày càng đầy dẫy trên mặt đất này được!

Họ Sở tròng giang đại hải xong, nốc cạn ly Martell rồi gục đầu xuống bàn ngáy khò khò. Tán Vương ngậm ngùi quay sang phân bua với đám bạn chung quanh:

Tao phải nhận thua thằng Sở Khanh này rồi. Không ai qua mặt nó được đâu. Đất chúng mày ở đây nhiều nhân tài quá. Mai tao phải bay về Cali thôi! Trời ơi là Trời! Đã sinh ra Tán Vương này sao còn sinh ra thằng họ Sở kia làm chi, hỡi ông Trời xanh ơi!!!